

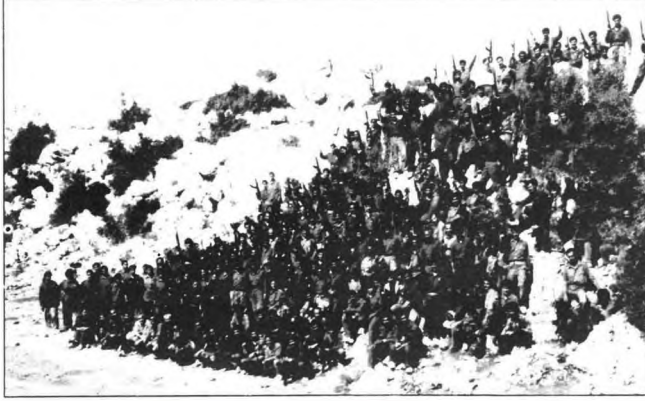
SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TÎŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 130 / Ekim 1992 / 4.- DM

İHANETE GEÇİT YOK!

Bu savaş, özgürlük ve bağımsızlık için savaşılan halkımızın, ihanet ve işbirlikçilikle tarihi hesaplaşmasıdır

Şehitlerin kanıyla sulanarak yeşeren büyük özgürlük umudu yok edilemeyecektir

HER ŞEY BAĞIMSIZLIĞIN ZAFERİ İÇİN!

Kürdistan, PKK önderliğinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelesinin atılım üstüne atılım gücüyle devrimin sıcak günlerini yaşıyor. Bağımsızlık ve özgürlük seçeneği, en barbar katliam, en şiddetli vahşet ve en azgın terör uygulamalarına

rağmen halkımızın her gün vazgeçilmezliği daha da kanıtlanan yaşam biçimi olarak gerçeklik buluyor. Sömürgecilğin en düşürülmüş köle yaşam biçiminin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesiyle reddedilmesi, devrim yasalarının kökleştirdiği en

yakın şekliyle kanıtıyor. Bu köle yaşamın karanlığına mahkum edilen bir halkın ölümüne de olsa, hiçbir şeyin bağımsızlık ve özgürlükten daha değerli olmadığının bilincine varması olaydır. Böylece bir gelişme aşamasını yaşayan bir halkın, karşısındaki bütün engelleyici güçleri alt ederek amacına ulaşacağı kesindir.

Halkımız öncü gücünden bu gerçeği öğrendi ve kavradı. Ve şimdi-

Devamı 2. sayfada

Emperyalizmin ve faşist Türk sömürgecilerinin güdümünde olan I-KDP ve YNK, diğer bir deyişle Kürdistanı Cephe denilen işbirlikçi-ihanetçi güruh, 1 Ekim tarihinden itibaren ulusal bağımsızlıkçı güçlerimize yönelik fildi saldırya geçti. Saldıının hemen ardından dünya basın organları ve siyasal güçleri, "Kardeş kavgası", "Kürdün Kürde kurtulması" vs. biçimlerde yorumlamaya başladılar. Türk devleti ve emperyalist güçler de, ilk günlerde saldıın planlarından haberleri yokmuş gibi davranarak, saldırya büyük bir umut bağladılar: "PKK'yi bitirme hareketi", "Bölücülüğe ve terörizme karşı bir savaş", "Kahraman peşmergelerin kararı vuruyor" tarzında değerlen-

dirmelerde bulundular.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir: Bu savaş soylandıgı gibi kardeş kavgası değil, bağımsızlık ve özgürlük hareketinin işbirlikçilik ve ihanetle hesaplaşmasıdır. Savaşın bir cephesinde bağımsızlık ve özgürlük hareketinin öncü gücü PKK ve Kürdistan halkının çıkarı, diğer cephesinde Kürdistanı Cephe, TC, ABD ve Avrupa emperyalizmi yer almaktadır. Bu nedenle savaş Kürdün Kürde karşı savaş olarak adlandırılmamalıdır. Hiç kimse böylesine siğ ve yanlışlığı yaklaşılamaz. Bunun için de takınılması gereken tutum ve tavırlar net ve somut olmak zorundadır.

Devamı 5. sayfada

Kürdistan halkına dayatılan işbirlikçi-ihanet politikasının tarihsel nedenleri ve bunun günümüze ulaşan boyutlarının yıkıcı sonuçları

Abdullah ÖCALAN

"...Kürdistan'ın egemenliği altına almak isteyen çeşitli dış güçler, gerek bu alanı birbirlerine karşı, tampon bölge olarak kullanmak ve gerekse kendi egemenliklerini test etmek için olsun, daha çok çeşitli aşiret ve kabile reislerini satın alma yöntemlerine başvurmuş ve onları birbirlerine karşı kullanarak amaçlarına ulaşmaya çalışmışlardır. Bu durum Pers İmparatorluğu'nun kuruluşundan bu yana böyle sürüp gelmiş, özellikle Osmanlı İmparatorluğu döneminde daha Osmanlı-Safevi çatışmasından başlayarak oldukça yaygın bir hal almış ve tüm Kürdistan'da yüzyıllarca süren çatışmalar biçiminde devam edip gelmiştir..."

Yazısı 8. sayfada

TC'nin derinleşen çıkmazı, yeni cumhuriyet arayışları ve PKK'nin yeni dönem görevleri

ABDULLAH ÖCALAN

PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemiz gerçekten TC'yi en bunalımlı bir sürecin içine sokmuştur. Her ne kadar öz itibarıyla PKK TC'nin alternatifi olsa da, pratik gelişme daha da belirleyici bir rol oynayacaktır. Ve şimdi açığa çıkan, son yılları bu devrimci savaşımın yansımalarıdır.

TC'nin kuruluş aşamasındaki çelişkileri ve bu çelişkilerin gerek ulusal ve gerekse de sınıfsal sorunu ezme biçiminde tasfiye etme politikaları, tek yanlı iğlenmişti. Kurulurken böyle, olgunlaşırken de böyledir. 1970'ler sonrasında da faşist biçimlere kadar bürünerek gelişen devlet terörü kendini -en çok da 12 Eylül rejiminde bir kez daha- tek yanlı olarak muhalefeti ezmiş olarak kurumlaştırmak istiyordu.

Yine, cumhuriyetin kuruluş döneminde gerek sosyal hareket ve gerekse de Kürt hareketi, yaptıkları birkaç çıkış bedelini acımasız bir ezime ve tasfiye olmakla ödediler. Gelişen TC'nin genç kapitalizmi ve burjuvazisi oldu. Sosyal ve ulusal çelişkileri yeniden kendini daha bir açığa vurma ve bilinçli-örgütlü bir yönelim içine girmeye başladı. Buna bir de kapitalizmin artan çelişkileri eklenince, o bildiğimiz 12 Mart ve 12 Eylül öncesi ve sonrası gelişmeler yaşandı. Sosyal ve ulusal hareketlilik çokça açıklanan nedenlerden ötürü, Türkiye somutunda fazla gelişme imkanı bulamadı. Kürdistan somutunda ise PKK öncülüğü, bızın çabalarımız gıderek kesintisizce yoğunlaşan bir biçimde cumhuriyetin başlangıçtaki çelişkileri kadar, daha sonraki çelişkileri altedmesini de teorik ve siyasal olarak bilince çıkartıyor ve bunlara devrimci örgütlemeyi ve eylemi dayatıyor. Özellikle 12 Eylül gibi çok iddialı ve çok yoğun bir şiddet rejimine karşı ayakta durmaya, giderek ona saldırıya yönelmeye, 15 Ağustos Atılımı'yla hamle yapmaya ve ardı arkası kesilmeyen cöküz yıla yaklaşan bir savaş pratiğiyle onu cöküzme çalışıyoruz. Nitekim güçlenen PKK hamlesi ve onun verdiği

Devamı 14. sayfada

Kürdistan artık halkın savaştağı bir ülkedir

"TOPYEKÛN MÜCADELE"YE KARŞI TOPYEKÛN DİRENİŞİ

Yazısı 18. sayfada

"Burası her zaman kutsal bir mabet olarak anılacaktır..."

Mahsum Korkmaz Akademisi tarihi rolünü layıkıyla ve fazlasıyla oynadı

Yazısı 20. sayfada

TC'nin derinleşen çıkmazı, yeni cumhuriyet arayışları ve PKK'nin yeni dönem görevleri

Başarılı 1. sayfa

devrimci savaş oldu. Çözümlemez yız tutan da, hiç beklenmedik bir biçimde alt ve üstüyaşısıyla cumhuriyet rejimi oldu.

Bizim yaptığımız teorik belirlemeler, siyasi değerlendirmeler ve buna dayalı parti oluşumu devrimci savaş hareketi başarı kazanıyor ve böylece doğrulanıyor. Özellikle gerek 12 Eylül generalleri eliyle direkt olsun ve gerekse ANAP eliyle dolaylı yoldan olsun on yıl aşkın süredir rejimin iktidarı devrimci eylemimiz karşısında aşılmıştır. Esas itibarıyla devrimci mücadeleyle geriletilmiştir; hiç şüphesiz tam yenilmemişler, fakat programlarını istedikleri gibi uygulamaya geçiremediler. Aralarındaki çelişkileri açığa çıkardık. Özellikle Demirel'in öncülük ettiği sivil kılıfı tekrar güç kazanmaya çalıştı ve bizim mücadelenin direkt sonucu olarak hükümete ulaşıldı.

Hiç şüphesiz Türkiye'de esas olarak belirleyici olan siyasal güç,

hatırla bir günde askeri kışlaya alıp nemanem bir başbakan olduğunu kendileri gösteriyor. Bakanlar uçakları doldurup kışlayan emrine sokabileceklerini Diyarbakır'daki son Bakanlar Kurulu ve MGK toplantısında gösterdiler.

Bunun yanında 12 Eylül anayasasının işlemeyle söz konusu her gün kendileriyle bozuyorlar. Özellikle sahte seçim ve partiler yasası tutmuyor. Partilerin giderek dağılması, parçalanması, yeni seçimlerden beklidikleri sonuçların alınmaması durumu yaşıyor. Özel savaşın seçimleri bir güclendirme aracı olarak kullanmak istemesine karşılık bizim yaptığımız taktik müdahaleler istedikleri sonucu almaya fırsat vermedi. 12 Eylül'ün kapatıldığı partiler yeniden kuruluyor. Bu da tamamen mücadelenin bir sonucudur. Yeni partiler tutmadı, eski partiler daha da tutmayacak ve bu anlamda da bu derin bir çıkmazı ifade ediyor. 70'lik liderleriyle toplumda umut ol-

selesi düzen içi düşüncelerde de olsa, gelişme kaydedemiyor. Burada da çıkmaz, gitlikçe kendini hissettiriyor.

Atıyapıda, ekonomik gelişme de bunalım, gerçekten giderek derinleşiyor. Enflasyon, hayat pahalılığı, yine sanayi kesiminin son günlerde oldukça açığa çıkan şikayeti ve telası toplumun gerçekten bu konuda da yaşadığı bunalımın kabul edilemez sınırları çoktan aştığını gösteriyor. Aslında özel savaşın mantığına

nalmak istense de, tam tersinin söz konusu olduğu ağırdır. Çünkü buradaki çelişkiler daha fazla ve bunlara ulaşmaya, güç kaybeder. Bunun Türkiye kapitalizmi için, Türkiye Cumhuriyeti için bir umut olma durumu çok sınırlıdır.

TC'nin Irak'a yönelik politikası da Kürt işbirlikçilerine dayalı geliştirdiği ilişkilere rağmen çıkmazdadır, hatta onun aleyhine sonuç veriyor. Cumhuriyetin çözülüşü en çok bu sahadaki gelişmelerle yakından

ralmasıdır. Halka artık umut olabilecek bir seçenek sunamıyor. Bahsedildiği gibi ne eski partiler, ne yenileri, ne askeri darbe ve ne sivil kükler artık halkı tatmin edebiliyor. Özellikle mücadelemin aratan etkisi, bazı şoven akımlara da fazla kalmayacağı fırsat vermiyor. Ve bu böylece içte de derin bir arayışa yol açıyor. Özellikle halkta bu daha belirgindir. İç politikanın çözümsüzlüğü aşılam gereğini ortaya çıkarıyor. Yeni çözüm yok, fakat bu konuda ihtiyaç gittikçe kendisini daha fazla dayatıyor.

İşte bu tablo içinde Demirel'in hükümeti neyi ifade eder? Veya diğer bir deyişle, daha ne kadar soluklayabilir? Tüm belirtiler, fazla uzun soluklu olamayacağı yönündedir. Mevcut iç ve dış çıkmaz da bu hükümetin boğazını sıkıyor. Mücadelemiz de adeta bir katalizör rolünü oynuyor; bütün bu çıkmazları daha da derinleştiriyor. Günlük olarak yaşadığımız gibi 'hükümet ne zaman asılacak, yerine ne kurulacak' soruları gelişiyor. Mevcut hükümetin aydık gerçekten tamamen çözülsünce doğru gidiyor, taşıya olacağı benzer. Sözde sosyal-demokrat kanat, yeni CHP almasıyla devreye ne zaman girer? Şimdiden bir şey kestiremiyoruz. Aslında hükümetin ne değme faşistten daha fazla taşıt bir rol oynadığını biliyoruz. Özel savaşın en çok emrinde olan politikacıdır, partisi de öyledir. Dolayısıyla onu, 'gittim, kalmıştım' biçiminde anlamı bir değerlendirmeye tabi tutmak mümkün değildir. Gittimesi kalmasından iyidir, kalması gittimesinden iyidir. Yani böyle anlamı bir rol oynama durumundadır.

Bu hükümetin yerine yeni bir miliyetçi cephe gelişmesinden bahsedebilir. Üçüncü miliyetçi cephe de diyorlar. Şimdi bu cephenin nemanem bir cephe olduğunu toplum 1980'lerden beri biliyor. Bu cephenin gelişmesi çelişkileri daha da kızıştırarak. Özellikle sosyal-demokrat perdenin yırtılması, demagogların asılması, gerçek bir muhalefetin yolunu arayabilir. Hatta varsa bir sosyal-demokratik, -ki bunun gerçek anlamda olamayacağı biz de biliyoruz- hiç olmazsa kendilerini maske olarak, demagoglar bir söylem olarak kullanmak, engel olmaları için ve böylece gerçek bir sol muhalefetin yolu açabilir.

Bu açıdan düşünürsek MC'nin gelişme olasılığı mümkün olsa da bu çelişkiyi daha da açığa çıkarıyor, bir halk muhalefetine daha fazla anlam verebilir. Refah Partisi'nin, Miliyetçi Çalışma Partisi'nin Demirel'e ittikleri hükümet, bu partilerin de toplumda fazla taban yitirmelerine yol açar. Yeni sağ partilerin fazla taban teşkil edeceği düşünülemez. Sağın da giderek daraltılması söz konusu olabilir. Türkiye halkının seçeneği şansı, daha da artabilir. Deniz Baykal, Mesut Yılmaz seçenekleri, görüldüğüce benzer. Bunların kısıtla sürede düzeni kurtaracak bir seçenek haine gelmeleri fazla düşünülemez. Dolayısıyla esas itibarıyla MGK ve onun özel savaş eklipleri düzeni yönlendirmeye devam edecekler.

Kısaca, derinleşen cumhuriyet çıkmazına ne mevcut siyasal partiler eliyle, ne de mevcut askeri darbe kükleri eliyle bir çözüm getirmeleri mümkün görünmüyor. O süzdür etkileri bir demokratik paket falan yok;

göre işlere düzeni verdiler, köylülere de bir şey verdiler ama, daha kiş gelmeden yeni zamlarla her şeyleri ellenden alınıyor ve böylece onların sosyal, ekonomik bunalımına daha da derinleşiyor. Muazzam işsizlik durumu, yine işçi ücretlerindeki ve memur maaşlarındaki düşmeler onların kıyı ve daha sonrasında ağır bunalımlara karşı karşıya gelecek yaşamlarına yol açacaktır.

Distakt kredi umutları, eskisi kadar güçlü değildir. Elli milyar doları aşan borç, yine bir o kadar içteki borç... Bu borçlanma yöntemiyle devlet iflastan kurtarmak 1980'lerde olduğu gibi bir şans vermiyor. Kredi alındı ve kötü kullandı. Yeni kredilerin bulunması zordur. Zaten uluslararası alanda da bunalım gelişiyor. Kaldı ki sistemin Türkiye'yi kurtarma gibi bir sorunu da yok. Özellikle Sovyetler Birliği'nin çözülüşünden sonra özel olarak Türkiye'yi Sovyetler Birliği'ne karşı kullanma, yine Arap-İsrail'in uzlaşma havasından sonra Türkiye'nin yine Ortadoğu halklarına karşı kullanılması da fazla anlam ifade etmiyor. Dolayısıyla onun siyasi-askeri yünden destekleme, bütün görüntüyle rağmen eskisi kadar gerekli değildir. Her ne kadar 'İstikrar adası, demokrasi örneği' diyorlarsa da bu, kendini aldatmakla yetene bir anlama sahip değildir. 40-50 yıl dayandığı NATO politikası artık Türkiye'yi fazla kolaylaştırmak kullanmak.

Ayrıca ve hatta Amerika cephesi Türkiye'nin giderek çözülmesinin, liberalleşmesinin dayatıyor. Bütün derinleşenler rağmen Türkiye'nin bu uzun süre dayanamayacağına daha şimdiden görüyoruz. Özellikle Sovyet çözülüşüyle birlikte açılan Orta Asya kapılarını da, her ne kadar 'Türkiye'nin itibarının artırılmasında önemli bir rol oynuyor' denilse de ve yine Kafkasya'daki gelişmelerden kendi lehine sonuç çık-

başlantı bir hal alıyor. Irak üzerinde etkili olması, giderek Araplarla ve İranla gelişen çelişkiler biçiminde karşılık bulacaktır. Yine Kürt işbirlikçileri geliştireceği ilişkiler Kürdistan halkının gelişen birliği biçiminde bir karşılık bulacaktır. Umduğunu bulmaktan öteye, kendisini hızla çözdürecek bir Ortadoğu gerçeğiyle karşı karşıya kalacaktır. Bu gelişmelere Bakanlar'la da ekleyebiliriz. TC, Bosna-Hersek meselesine bulaşmıştır. Yarn bir Makedonya, yine bir Kosova meseleleri çıkabilir. Gittikçe Balkanlar'a bulaşması Türkiye için bir kıyış yolu değil, bu nedenle daha da bunalımlara sarma anlamına gelir. Kıbrıs-Yunanistan ile olan sorunlarında da ya çok taviz verir, ya da giderek sıkışacaktır.

Ote yandan Avrupa Topuluğu'na yönelik ilişkilerde fazla gelişme şansı yoktur. Nitekim AT, kendi çelişkileri boğuşuyor. Son Maastricht Antlaşması dedikleri, zıyette Avrupa tam bir çelişki ortamı yaşıyor. Kaldı ki, Doğu Avrupa ülkelerinin Avrupa'ya dahil edilmesi ile Türkiye'nin burada çoktun bulma şansı daha da azalmıştır. Bu nedenle daha çok ZAFF'ın Ortadoğu'daki strateji çakırlarına, onun işleri bağlanmaya çalışıyor. Bu çemişte de biraz böyledir; ABD'nin giderek çok daha fazla gelişen başı dayanacakları vardır. Özellikle TC'nin Araplarla, İsrail'e ve hatta Orta Asya ile ilişkilerini kendisi sağlar. Ama Türkiye'nin eskiden ABD için var olan strateji anlamı, şimdi zayıflamıştır. Türkiye, kendi kendine yetinmek zorundadır.

Kısacası Türkiye yeni dış politik arayışları içindedir. Yeni dış politik çabımlar gerçekleştirilecek istiyor. Çok uğraşıyor ama, sonuçları fazla umut ettiği gibi değildir. Giderek daha da derinleşen bir çıkmazla karşı karşıya geliyor.

En önemlisi de rejimin içteki da-

"...En önemlisi, 12 Eylül rejimi 12. yıldönümünde savunulamaz bir duruma getiriliyor. Bu da mücadele sayesinde. 12 Eylül rejimi hiçbir sorunu çözemediği gibi, sorunların tümünü büyüttü ve böylece toplumun genel bir yargılamasına muhatap oldu. Ki, bu toplum 12 Eylül'ü en çok alkışlayan ve benimseyen bir toplumdur, ama mücadele karşısında başarısızlık, şimdi 12 Eylül'ün aleyhine dönüyor.

ANAP'ın yanı sıra, ordunun da etkisizleştirilmesi cumhuriyet tarihinde ilk defa gerçekleştiriliyor. Hiç de planda olmadığı halde Demirel'in tekrar çıkış yapması onlar açısından çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ve halen Demirel'i rahatlıkla bir günde askeri kışlaya alıp nemanem bir başbakan olduğunu kendileri gösteriyor..."

ordu ve onun özel savaş kurmaydır. Mevcut tüm partiler -düzen içi- ve diğer kurumlar özel savaş ihtiyacına göre şekilleniyor. Ama bu onların kendi aralarında hiç çelişkinin olmayacağı anlamına gelmez. Özel savaşın tam istediği bu olmaksızın birlikte, yine de yeni hükümet alması için da şüphesiz kullanacaktır ve netikem oldukça da kullanıyor. Fakat devletin bünyesindeki çelişki durum açığa çıktı. Demirel-Özal çelişkisi bütün sahte birlik gösterilerine rağmen, en önemli bir sorun olarak kendini devletin çatısında gösteriyor.

En önemlisi, 12 Eylül rejimi 12. yıldönümünde savunulamaz bir duruma getiriliyor. Bu da mücadele sayesinde. 12 Eylül rejimi hiçbir sorunu çözemediği gibi, sorunların tümünü büyüttü ve böylece toplumun genel bir yargılamasına muhatap oldu. Ki, bu toplum 12 Eylül'ü en çok alkışlayan ve benimseyen bir toplumdur, ama mücadele karşısında başarısızlık, şimdi 12 Eylül'ün aleyhine dönüyor. ANAP'ın yanı sıra, ordunun da etkisizleştirilmesi cumhuriyet tarihinde ilk defa gerçekleştiriliyor. Hiç de planda olmadığı halde Demirel'in tekrar çıkış yapması onlar açısından çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ve halen Demirel'i ra-

maktan oldukça uzaklaşıyor, yine eski partilerin alternatifini oluşturamama nedeniyle çıkmaz, gerçekten siyasi boyutlandırma bütün yönleriyle kendileri gösteriyor. Bunu yeni bir askeri darbe ile asma niyetlerinden bahsedebiliriz. Fakat bu da tam anlamıyla içte ve dışta tecrit olma demektir. Yine yeni bir 12 Eylül'ün emperyalist cepheye desteklenmesi söz konusu değildir. Dünyanın değişen çehresi, buna fazla fırsat veremeyecektir. Zaten 12 Eylül'ün başarısızlığı toplumda belki de birkaç ay bile tahammül fırsat vermiyor. Çünkü başarısızdır. O zaman özel savaş, şüphesiz yine kendisini içine edecek, fakat eskisi kadar alaylay paltalamayacaktır. Dolayısıyla alternatif olamıyor. Yeni bir darbe ve yeni liderlikler biçiminde, örneğin liberal kesimde Mesut Yılmaz, sosyal-demokrat cepheye Deniz Baykal gibi yeni alternatifler yaratmaya çalışıyor. Tabii bunu, bir yandan Özal, Demirel, İndön ve Ecevit kalya hazzedemiyor, yine Erbakan ve Türkçü gibiler deyle çok daraltılmış bir saha da olsa, çekilmeyi kabul edemiyorlar. Siyasal faaliyetleri halen kendi mantıklarına yitircekler. Dolayısıyla yeni ve genç liderler kuşağı, yeni parti politikaları geliştirme me-

16.00 sk
4.00 str.
16.00 pk

